

NT-RT

-07-81

Norrtelje Elitkapells nya skiva:

FOLKMUSIK MED MODERNA FÖRTECKEN

När Norrtelje Elitkapell avslutade sin förra LP var det med en låt som helt överraskande övergick i reaggie-takt. I bakgrunden tonade elgitarr och elbas fram. Resultatet blev överraskande och kanske också lite chockerande. Men det fungerade, det kändes friskt och respektlöst.

När nu Elitkapellets nya LP, Med pukor och trumpeteter, ligger på skivdiskarna har kapellet hakat på där man slutade förra gången. Skivan inleds med två låtar där plötsligt traditionen, med fiol och nyckelharpa, bryts och en tung elbas ger takt tillsammans med elgitarr. Det blir en hejdundrande dansmusik, en tradition som hakar på dagens instrumentutbud. Folkmusik med moderna förtecken.

Jag kan tänka mig att det finns en och annan gammal folk-musikur som rynkar pannan och fnysar. Det är respektlöst, men det är ju lite av Elitkapellets varumärke, respektlöshet och hejdundrande spelsglädje. För mig som gillar experiment och har svårt för det stelbent konservativa är det roligt. Jag tror att musiken fångar fler än de

redan folkmusikfrälsta. Det här är en musik som svänger.

GÅNGLÅT FRÅN VIGELSJÖ

När sedan tempot bryts bland annat med en egen låt, gånglåt från Vigelsjö, känns det bra. Låten är utmärkt och det känns riktigt med tempoväxlingen, det blir mångsidigt och spännande. Inte minst när allt bryts i en låt med två ensamma klarinetter.

Så långt känns allt bra och snart har första sidan av LP:n snurrat färdigt och man vänder. Då händer något. Jag har svårt att förstå vad, det är fortfarande högt tempo och annorlunda arrangemang. Men åtminstone jag har så svårt att hålla kvar intresset. Jag kommer på mig själv med att tänka på annat och glömma musiken.

SPELAR PÅ RUTIN?

Jag undrar om det inte är lite spelsglädje som försvunnit. Arrangemangen känner man igen nu, de väcker inte och kanske är det så att arrangerandet tar ut lite av spelsglädjen. Det är ju spelsglädjen som gjort Elitkapellets två tidigare LP:n så

stora. Trycket i musiken har tvingat kvar lyssnaren, man har gång på gång stannat upp, leende och fotstampande. Denna gång känns det på något sätt som om materialet inte höll för en hel LP. Eller är det så att det slunkit med en del låtar som spelats på rutin och kontrasten blir då stor mot den enorma spelsglädje som präglade Elitkapellets musik?

SPÄNNANDE

Trots allt är det en bra LP som Kapellet släppt ifrån sig. Det är heller inte annat att vänta av ett band med så många skickliga instrumentalister. När jag talar om att LP:n tappar mark på andra halvan är det i jämförelse med Elitkapellets andra två LP. I svensk folkmusik tycker jag fortfarande att Elitkapellet är bland det mest spännande man kan höra, inte minst därför att de förenar tradition med spelskicklig-hetochoradhet.

När förra LP:n släpptes skrev en recensent att den här LP:n visar att de gör skäl för namnet Elitkapell, den nya LP:n dokumenterar det, om de än inte tar något kliv vidare.

ROGER THORÉN